

Но смѣтките и кроежитѣ на бѣли книги обикновено не се спосрѣщатъ съ дѣйствителността.

На 18 сутринѣта Гурко билъ срѣщу Нова-Загора отъ лѣва страна. Боятъ се почелъ; най-напрѣдъ артиллериститѣ захванали да гърмѣтъ. Турцитѣ, които били настанени вѣтрѣ въ града, отговаряли изъ 4—5 топа и канонадата била твърдѣ жива; русекитѣ войски отивали къмъ града все отъ страни. Гранатитѣ на неприятеля падали все по-далечъ и по-далечъ. Солдатитѣ руси се шегували надъ далеко хвърляющитѣ турски топове, които биели задъ цѣпѣта. Русекитѣ артиллеристи мѣряли на мѣсто, все въ къщиѣта, гдѣто били турцитѣ; скоро пламилъ огънь на нѣколко мѣста; димъ на кълба все гжстѣ и гжстѣ покривалъ града. На дѣсно отъ казанлъшкитѣ войски кавалерията, посрѣщайќа отъ градъ турски гранати, била принудена да се оттегли. Черкезитѣ я подгонили; кавалерията впрочемъ не се оставила да я прѣслѣдва неприятелътъ; смѣлитѣ драгуни се повърнали назадъ и ударили върху черкезитѣ съ шашки. Распаленъ бой се заловилъ; черкезитѣ не удържали, ударили на бѣгъ и драгунитѣ като се увлѣкли отъ гонението още единъ пѣтъ подпаднали подъ гранатния огънь.

Гурко далъ заповѣдъ на 14-й стрѣлковъ баталионъ да удари напрѣдъ. Бойтъ не прѣставалъ; градътъ продължавалъ да гори, запалила се и станцията, задимѣли и вагонитѣ, въ които турцитѣ живѣли намѣсто въ бараки и шатри, но тѣ не мисляли да се пооттеглятъ отъ мѣстата си. Забѣлѣжено било само, какъ единъ дълъгъ тѣхенъ обозъ се промѣкналъ къмъ Одринъ. Въ това врѣме на дѣсно отъ града изведнѣжъ се раздалъ вика урра! То било 16 баталионъ, който безъ да грѣмне, отъ 800 стѣпки се впусналъ съ щикове; турцитѣ се пооплашили, стрѣлцитѣ на 16 баталионъ съ страшенъ викъ се рухнали направо върху тѣхъ: турцитѣ отстъпили. Когато видѣли каква е работата и другитѣ руски